

Neuvěřitelně uvěřitelné příhody z hor

Jednou jsi nahoře, většinou dole

Martin Úbl

 P R E S S

Neuvěřitelně uvěřitelné příhody z hor

Jednou jsi nahoře, většinou dole

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Úbl
Neuvěřitelně uvěřitelné příhody z hor
Jednou jsi nahoře, většinou dole
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Neuvěřitelně uvěřitelné příhody z hor

Jednou jsi nahoře, většinou dole

Martin Úbl

**Pokud jsi dostatečně šťastnej, abys mohl být v horách,
pak jsi dostatečně šťastnej.**

– anonym

**Myslím, že rozhodující je motivace.
Pokud něco chceš doopravdy dělat, uděláš pro to všechno.**

– Edmund Hillary

Hlavní hrdinové následujících řádků

Vedoucí Kuře

Bezpochyby nejdůležitější člen výpravy. Nejvíce se na něm podepisují zážitky a strasti z minulých výletů, a tak se z fáze „Kuře punk“ přesunulo díky všem sponkám a lepenkám do fáze „Kuře faraon“. Jako jediný dokáže nést zodpovědnost za celou naši skupinu včetně následných trestů za všechna špatná rozhodnutí. Tento žlutooranžový plastový Vedoucí je vždy nesen na krosně, kde je přivázán za krček a mává na ostatní nožičkama. Má těžký a krutý život, přesto snáší všechna příkoří potichu a s neměnným výrazem. Bez Kuřete Vedoucího by byla skupina ztracena a propadla by peklu. Poznávací znamení: Chybí mu pravá nožička.

Kamila

Jejím snem je prožít typickou letní dovolenou, což se jí v této partě nemůže nikdy podařit. Jemná dívka, která jen jednou řekla sprosté slovo. Během pochodů si povídá s kytičkami a hladí zvířátka. Vždy u sebe nosí několikakilovou zásobu sušených plodů a ovocíček, které má rozstrkané v miniaturních pytlíčkách nezátěžujících životní prostředí. Je živoucím důkazem, že i bez jakéhokoliv orientačního smyslu se dá v horách přežít, pokud se ovšem snaží všichni okolo. Když někdo lže nebo mluví sprostě, Kamila mrká a trpí. Poznávací znamení: Mluví vždy spisovně a krásně.

PJ (čti pídzej)

Málomluvný šlachovitý borec, který dostal kdysi přezdívku podle papouška PJe z jedné reklamy. Toto pojmenování lehce odkazuje na velikost jeho nosu. Všechny

své funkce vykonává svědomitě do posledního puntíku. Zejména funkce Lékárníka z něj udělala osobu nebezpečnou pro celé okolí. Mluví hlubokým basem a ve větách odmítá skloňovat. Je nenáviděn všemi děvčaty, protože má díky své tělesné konstrukci hubenější nohy než ony. Poznávací znamení: Nemluví.

Dáša

Drsnější složka ženské části výpravy, která by také ráda zažila letní dovolenou. Pokud se jí tento sen neplní, chce, aby to ostatní pořádně pocítili. Propagátorka zdravé bezmasé výživy, jejímž snem je pomocí nekonečných argumentů udělat vegetariány ze všech členů skupiny. Podle její mléčně bílé kůže se nejlépe pozná, jaké bylo počasí posledních dnů. Pokud někoho potká, vyptává se ho na všechno tak dlouho, dokud dotyčný neuteče nebo se jí nepokusí zabít. Poznávací znamení: Mluví drze.

Vojta

Další ze zástupců Kuřete na Zemi. Fotograf výprav, který sní během dlouhých nocí o dokonalé fotce. Značkař a milovník map. Kamarády je při plánování cest přezdívaný Černá kronika, protože vyhledává všechny tragédie v oblasti treku za posledních 300 let. V posledních letech je propagátorem odlehčených materiálů. Někdy také bývá nazýván kvůli honbě za nulovou váhou svého batohu Gramař. Poznávací znamení: Jediný má hudební sluch a při zpěvu skupiny trpí.

Martin

Smolař, na kterého se lépe nechtěné přezdívky jako Zoolog, Mrtvola a podobně. Jeho nízká popularita ve skupině je dána ustavičným odmítáním expedičních výprav do maďarských lázní. Málokdy se mu podaří odjet i přijet stejným dopravním prostředkem jako zbytku výpravy a na cestách průběžně nedobrovolně testuje místní zdravotnická zařízení. S Dášou patří do vyjednávací složky výpravy. Má nejzodpovědnější funkci – je nosičem Vedoucího Kuřete. Poznávací znamení: Mluví moc.

Richard, Ondra, Malej Bobr

Tragické postavy těchto příběhů a padlí hrdinové, kteří s námi nakonec nikdy nejeli nebo je stihl strašný osud.

O tréninku na nejvyšší hory

- zapsala Kamila

Minulý týden Martin vyhlásil, že máme-li se poměřovat s nejvyššími světovými vrcholky, musíme nutně potrénovat. A hned naplánoval trasu na sobotu, abychom vyzkoušeli své síly, procvičili navigační schopnosti (nebrali jsme mapu) a otestovali nové i původní vybavení. Jako cíl vyhlásil hrad neznámého jména. Mě pověřil zaznamenáním průběhu výletu, abychom se mohli poučit z případných chyb. Zde je tedy záznam:

Sobota:

6:00 Plánovaný sraz na vlakovém nádraží, vlak jede v 6:30.

6:15 Scházíme se všichni, ale bez Martina.

6:29 Dobíháme na poslední chvíli vlak. Opět bez Martina.

6:35 Volá Martin. Zaspal a vlak nestihl, ale sehnal někde auto a dojede nás v dalším městě o třicet kilometrů dál.

6:37 Přichází příjemný průvodčí a odmítá nám uznat společnou jízdenku pro pět, když jsme jen čtyři.

6:45 Vzdáváme argumentaci a kupujeme si novou jízdenku pro čtyři. Průvodčí spokojeně odchází.

7:05 Nastupuje rozesmátý Martin. Tvrdí, že se tak těšil, že vůbec nemohl spát, pak nemohl dospát a nakonec zaspal. Vedoucí kuře zapomněl v zaparkovaném autě, ale prý ho nebudeme potřebovat.

7:35 Vystupujeme na plánované zastávce a vydáváme se po modré značce k cíli naší cesty. Podle kluků bychom tam měli být do hodiny a půl, i když je to dvacet kilometrů. Ach jo.

8:15 PJ začíná zůstatvat pozadu. Má nové boty a tvrdí, že jsou tak tvrdé, že musí jít pomaleji.

8:30 Ztrácíme PJe z dohledu. Když ho opět uvidíme, kulhá střídavě na obě nohy.

8:45 Po pěti kilometrech cesty stále žádné značení, které by se zmiňovalo o cíli naší cesty: Hrad neznámého jména. Martin argumentuje tím, že právě kvůli jménu nemůže být značen.

8:55 Vojta zakopává a padá na zem.

8:57 Vojta zakopává podruhé.

8:59 Vojta zakopává potřetí a opět na rovině. Divíme se, jak je to možné, a důvod je brzy jasný: jeho boty, kterých se už několik let odmítá vzdát a které odmítá opustit. Nyní opouští ony jeho, a to konkrétně v oblasti pravé podrážky, která se mu odlepila a teď mu vesele plandá do kroku.

9:10 Výhodou problémů s Vojtovými botama je, že nás došel PJ. Vzhledem k tomu, že jsme jen na malém výletě, nemáme lepenku ani pro PJovy roztrhané paty, ani pro Vojtovy boty.

9:20 Po dlouhých diskuzích, co s tím a kdo za to může (Vedoucí Kuře, protože tu není), se oba kluci rozhodují, že půjdou naboso.

10:30 Po deseti kilometrech pochodu docházíme do první vsi. Zde zjišťujeme, že sice jdeme správně po modré značce, ale celou dobu opačným směrem. Hrad neznámého jména je nyní od nás pět hodin ostrého pochodu. PJ s Vojtou, kteří syčají při každém kroku, nevypadají ani na ostrý, ani na průměrný pochod, a bohužel ani na hodně podprůměrný pochod. Spíš jim číší z očí, že by s chutí někoho praštili. Vydáváme se tedy zpět na vlak stejnou cestou a o cíli výletu si můžeme dneska nechat jen zdát.

12:00 Martin na zlepšení atmosféry sděluje, že tam ten hrad neznámého jména stejně podle něj není. Pokud chtěl, aby kluci zrychlili, tak se mu to výborně povedlo. Dáša se poslední hodinu jen směje.

13:00 Docházíme na nádraží a odjíždíme vlakem.

13:10 Kupěčkem se začíná šířit pach syrečků. Zjišťujeme, že to nejsou syrečky, ale Vojtovy nohy. Boty si obout nemůže, protože už nemají podrážky ani jedna. V tuto chvíli nemůže tvrdit, že to nejsou jeho nohy, protože si všichni pamatujeme jeho největší milostné fiasko. Při návratu z Černé Hory před pár lety jsme spali pod širákem na pláži v Chorvatsku a Vojta si tam přisedl k ohni, okolo kterého byla skupina děvčat. Seděl celou dobu ve spacáku a hrál jim na kytaru. Ta nejkrásnější z nich se celý večer přisouvala nenápadně k němu, kousíček po kousíčku. A když už byla úplně blizoučko, skoro na dotek, musel se Vojta zvednout, aby si odskočil. Rozepnul spacák a vysoukal se z něj. V tu chvíli princezna nakrčila nos a prohlásila: „Fu, kozel!“

Vojta pokorně odchází do vedlejšího kupé.

15:00 Přijíždíme zpět do města a jdeme na pozdní oběd.

18:00 Po čtvrtém pivu hodnotí kluci akci jako úspěšnou. Prý jsme potrénovali navigaci, něco jsme prošli, moc jsme toho neviděli a známe technický stav našeho vybavení.

19:00 Kluci platí útratu a s hrdými výkřiky, že se směle můžeme poměřovat s nejvyššími vrcholky světa, odchází. Vojta s Plem jsou stále naboso a Martin přemýšlí, jak se dostane k autu, které nechal třicet kilometrů daleko. My s Dášou ještě zůstáváme.

19:30 Koukáme na sebe s Dášou. „Já myslím, že máme jen dvě možnosti. Buď je budeme mít pořád rády, nebo je budeme muset fakt zabít,“ povídá zamyšleně Dáša. Ve skrytu duše ale obě víme, že bychom kluky neměnily. Takže hurá do hor!

O shánění účastníků výpravy na Island

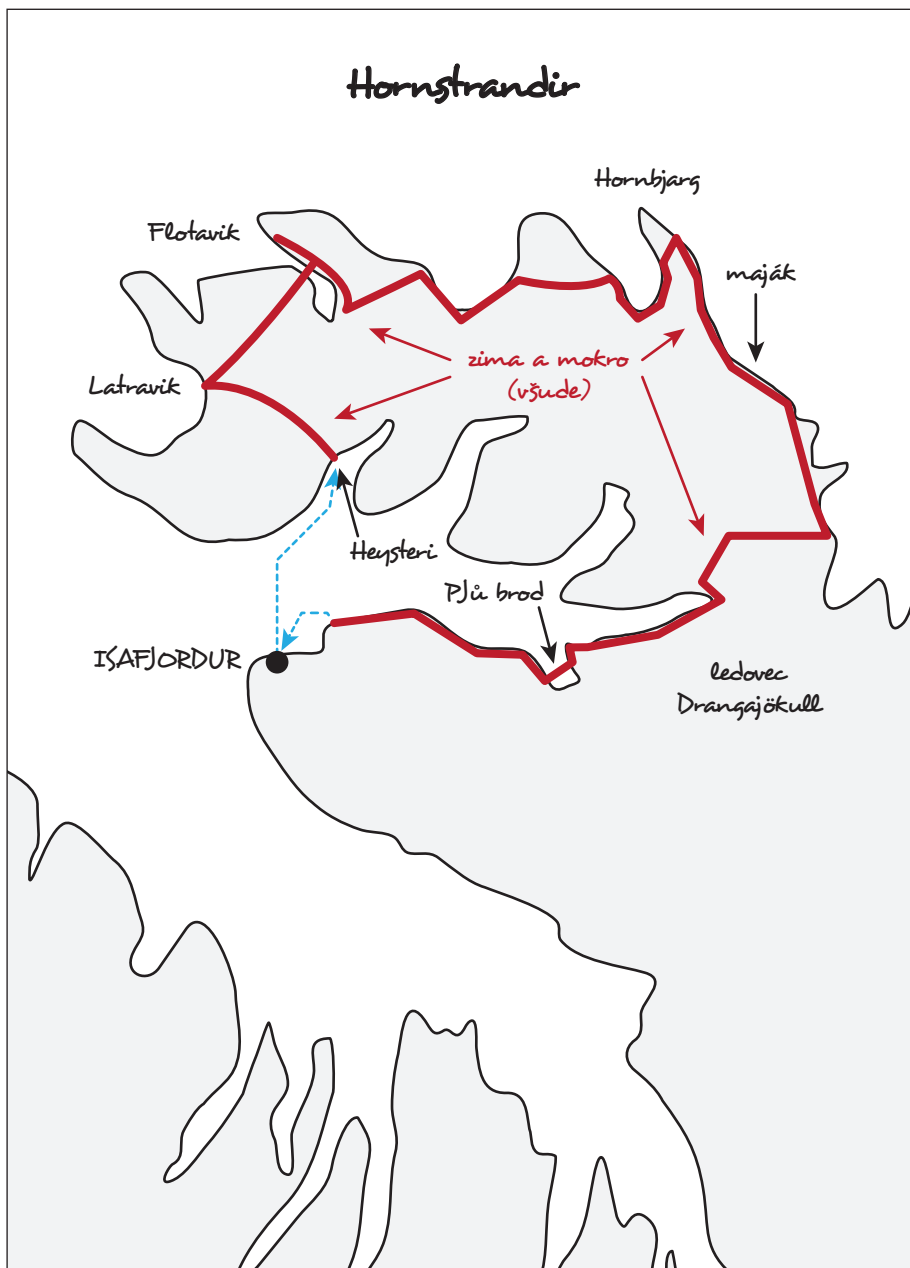
- zapsal Martin

Kráčím přes Strahov na procházce Prahou a potkávám zde Bobra. Bobr se mnou absolvoval trek po Černé Hoře, Bosně a Hercegovině, Albánii a následně i trek v Nepálu. Je to dobrý parťák s poněkud nešťastnou přezdívkou (celá přezdívka je Malej Bobr), ale dětství ve Skautovi se holt zapřít nedá.

„Nazdar Bobře,“ povídám, „plánujeme trek na Island, jela by podobná sestava jako do Nepálu, nechceš se připojit?“

Bobr se na mě zvláště úkosem podívá a vypálí: „Di do háje s Islandem, já tam byl půl roku na studiích a už mě tam nikdo nedostane.“ Otočí se a odchází.

Chudák, říkám si. Co se mu tam asi tak mohlo stát? Přitom taková krásná země...

O islandských brodech

Zvolit jako další cíl našich cest Island se zdálo logické. Severské země nás vždy lákaly a doslechli jsme se, že na Islandu je pustý poloostrov jménem Hornstrandir, který je proslulý svými nádhernými útesy a nedotčenou přírodou, což vždy bylo něco pro nás. Možná kdybychom se na něj nejdříve pořádně podívali do mapy nebo si o něm něco více přečetli, rozhodli bychom se třeba pro maďarské termály, možná...

Pokud se vezme mapa Evropy, zaměří se do levého horního rohu a stokrát se zvětší, objeví se Island. Pokud se vezme mapa Islandu, zaměří se do levého horního rohu a stokrát se zvětší, objeví se poloostrov Hornstrandir. Průvodce, kterého jsme sehnali po koupi letenek a který měl 350 stránek, věnuje tomuto poloostrovu strany dvě. Nejčastěji se objevují slova jako: nic, žádný, vybavení, kompas atd. Konkrétně pak třeba: „...počasí velmi nestálé a těžko předvídatelné, sněhové přehánky se objevují i v červenci a srpnu...“, „...žádné fungující osady... vždy připraveni na stav nouze.“ „Třebaže je na mapě mnoho tras jasně naznačeno, často neodpovídají realitě... seznamte se s používáním kompasu... mobilní telefony nefungují.“

To nás ale nemohlo odradit, a tak jsme se jednoho červencového odpoledne ocitli v poslední výspě civilizace, a to vesnička Isafjörður, odkud nás odvezl člun do místa zvaného Heyisteri, které je již na poloostrově Hornstrandir a kde kdysi stávaly jediné baráčky, ale ty byly již dávno opuštěné. Zůstávaly tam rozseté na louce obepínající záliv jako poslední svědci časů, kdy se zde lidé rvali o své byty. I když jsme sem přijeli v červenci, bylo pro nás nepředstavitelné, jak zde někdo mohl ještě před pár desítkami let žít. Temné mraky zde visely nízko, působily hrozivě a byly příslibem brzkého deště, který zde byl zřejmě stálým

společníkem. Jediné suché místo zde bylo pravděpodobně uvnitř našich krosen a bot (zatím). Po louce se válely chomáče mlhy, se kterými si pohrával všudypřítomný studený vítr. Shrnutí a podtrženo, kdyby kolem nás prošlo stádo tuleňů, asi bychom se příliš nedivili. Na tomto místě se také občas vyskytoval místní ranger, který při pohledu na plán naší cesty jen kroutil hlavou a neustále opakoval, že to není pěkné a že budeme mokří. Pak se nás ještě zeptal, zda s sebou máme GPS, a když jsme mu řekli, že ne, ale že se učíme s kompasem, jen znechuceně zavrtěl hlavou.

„Tak co to je za rangersa, když se bojí?“ tázal se dotčeně Vojta a hýbal Kuřeti pacičkou, aby mu posměšně zamávalo na pozdrav. Jak jsme odcházeli, začínalo pomalu pršet, což byl jev, který nás měl provázet po většinu dvanáctidenní cesty. Tedy krom chvil, kdy sněžilo, samozřejmě. Trekování po tomto poloostrově má své zvláštnosti a jednou z nich je, že zde nejsou značené trasy. Jen občas narazí člověk na vyšlapanou pěšinku, ale ta se mu zase rychle ztratí. Dále se zde nevyskytují žádné lávky ani mostky, a tak je specifikem tohoto treku a zároveň každodenní rutinou brodění stovek a tisíců pramenů, bystřin, potůčků a malých říček, kterými je poloostrov protkán skrz naskrz.

Zjistili jsme několik zajímavých věcí. Třeba to, že bylo úplně jedno, co to bylo za vodní tok, vždy byl pekelně studený. Nohy okamžitě mrzly a my jsme se snažili proklouzat na druhou stranu. Byl-li ve vodě nějaký vyčnívající kámen, okamžitě jsme ho obsadili a hnízdili jsme zde jako pelikáni, dokud jsme aspoň trochu nezačali cítit nohy. Dále jsme vypožorovali, že přísloví „Nestahuj kalhoty, když brod je ještě daleko“ neplatí ve chvíli, kdy se člověk musí k brodu... dobrodit. V průvodci byly dokonce i rady, jak by se správně mělo brodit. Ty nejdůležitější byly tyto:

- brodit v nejširším místě – bývá tam největší mělčina;
- nebrotit, pokud je voda nad půlky stehen;
- povolit si pásky u batohu, aby se z něj člověk v případě pádu vyvekl.

Brzy jsme ale zjistili, že tyto rady asi psal někdo u kamen s kávičkou v ruce. Pokud bychom brodili v nejširším místě, strávili bychom ve vodě nejvíce času, a pokud byl brod „osvěžující“, počítala se každá vteřina. Pokud bychom brod špatně odhadli a voda se nám dostala do půlky stehen, bylo to vlastně jedno,

protože v takovém proudu už bychom se stejně neotočili. Pokud bychom si povolili pásky u batohu, jezdil by nám na zádech a hrozilo by, že nás převrhne.

Jak tedy vypadalo naše brodění v reálu? Došli jsme k řece, kde nebyl žádný mostek (což bylo u každé řeky). Nechtěli jsme se s tím smířit, a tak jsme chodili 200 metrů nahoru a dolů, zda by to nešlo přece jen přeskákat. Pokud to nešlo, těžce jsme se museli smířit se situací a položit batoh do mokré trávy (obzvlášť fajn, pokud přšlo). Sundali jsme si pohory a kalhoty a nandali kraťasy a sandály. V tuto chvíli jsme vypadali, jako by spodek našeho těla byl na dovolené v Chorvatsku (sandály, kraťasy), zatímco vršek si uvědomoval realitu (zimní bunda, další tři vrstvy, čepice a rukavice). Pověsili jsme si pohory na batoh, ten nahodili na záda a utáhli všechny pásky přesně proti pravidlu příručky. Povolili jsme Vedoucí Kuře, aby taky bylo pařátkem ve vodě a o nic nepřišlo, vzali hole a vydali se brodit.

Jen PJ volil jiný druh přechodu. Hned první den prohlásil, že se brod musí přeběhnout co nejrychleji, aby nemrzly nohy. A dodával, že ty jeho jsou prokazatelně nejhubenější, a tak je k tomu také nejlépe uzpůsoben. Tento způsob pravidelně nazýval „famózním přeběhem pro nejlepší“ a zdůrazňoval, že je důležité našlapovat zlehoulinka jako elf. Pak vždy vyběhl před námi, a když se dostal na konec, radostně nás povzbuzoval. Holky skřípaly zuby a za řeči o nohách mu slibovaly krutou pomstu.

Když jsme se konečně dostali všichni na druhý břeh, opakovalo se celé převlíkání v opačném pořadí, jen s tím, že nohy nebylo do čeho usušit, vše totiž bylo kompletně mokré. Veškerá tato činnost probíhala v pěkných pár stupínkách nad nulou a byla genderově spravedlivá, trpěli jsme při ní všichni stejně. Na druhou stranu bylo potřeba přiznat, že takhle voňavé nohy po celý trek jsme ještě nikdy neměli.

Nejpatrnějším brodem naší cesty po Islandu se pak stal ten, který jsme přecházeli přímo pod ledovcem Drangajökull. Podle mapy byl dlouhý přes kilometr a musel se jít při odlivu, jinak by vůbec nešel přejít. A tak když jsme se zouvali a v dálce na protější straně údolí viděli druhý břeh, cítili jsme, že to asi bude silný zážitek. A taky že byl. Vzhledem k tomu, že voda do řeky, která byla před námi, přitékala z ledovce, odhadovali jsme teplotu někde mezi plus třemi

a minus padesáti stupni. Jedinou naší záchranou bylo, že brod nebyl jednoduší, ale byly v něm ostrůvky, kde se člověk mohl opřít, vydýchat, vykřičet a vynadávat. První dva potoky nám stoupala tepová frekvence někam k 210 tepům, pak už jsme nohy střídavě necítili (lepší verze) nebo cítili (horší verze). Drobná nevýhoda ostrůvků byla, že byly bahnité a my se pěkně pomaličku propadali až po kolena.

Někde v polovině přechodu došlo k situaci, kterou jsme později začali nazývat PJovou malou osobní tragédií. I tentokrát totiž zvolil svůj „famózní přeběh“, ale někdy v půlce překonávání tohoto ledu se našemu elfovi smekla noha na jednom z kamenů a my jsme viděli jako ve zpomaleném filmu, jak se celý naklání a zoufale se snaží zachytit hůlkou na dně, aby se zapřel. Nakonec se mu to s velkou dávkou štěstí podařilo a on nabyl ztracenou rovnováhu. Ne tak jeho dvě trička, která měl špatně připevněná na krosně a která v tu chvíli vesele odplouvala s proudem, čímž se počet jeho triček snížil na jedno. Když PJ spatřil mizející oblečení, otočil se a s řevem vyběhl na lov. Jeho rachitické nožky kmítaly a on se podivnými přískoky vzdaloval z našeho dohledu. Holky se mohly potřhat smíchy a – nezapomínajíc na jeho řeči – výborně se bavily a povzbuzovaly: „PJi, ještě že máš ty nejhubenější nohy a vůbec teda necákáš!“ „PJi, krásný styl, takový elfí, to bys mohl vyučovat na školách místo baletu!“ A vůbec jim v tu chvíli nevadilo, že samy zastavily uprostřed ledové vody. Martin s Vojtou, kteří se zrovna snažili zahřát na bahnitém ostrůvku a vypadali jako plameňáci s artritidou, smutně sledovali mizejícího kamaráda, který zdálky působil jako typický malý islandský gejzír.

Nakonec jsme se přeci jen dostali na suchou zem a po půl hodině se nám pomalu vracel cit do nohou. PJe jsme potkali o dva kilometry níže po proudu. Měl modrý nos, celý se klepal, kapala z něj voda a vedle ležela mokrá trička. Holkám se dostalo vrchovatého zadostiučinění a už byly spokojené. A tak jsme se poskládali a každý mu půjčil něco z posledních suchých kousků. PJ si je rád a pokorně vzal (včetně těch dámských) a společně jsme pomalu a bez dalších poznámek vyrazili dál. O elfech se PJ ten rok už nezmínil.

O neplánovaném islandském bydlení

Za mlhou hustou tak, že by se dala krájet, neseděl tři dny a čtyři noci Rákosníček, ale naše výprava. Hned druhý den putování po islandském poloostrově Hornstrnadir se náš postup, který se zdál nezastavitelný, zastavil. Ten den se počasí, které ani předtím příliš nepřipomínalo klasickou červencovou dovolenou, ještě zhoršilo. Sychravo se střídalo s mžením a deštěm za doprovodu náporů všudypřítomného větru. Viditelnost se výrazně snížila a dopoledne jsme začali chápat Asterixova náčelníka Majestatixe, který se neustále bál, že mu spadne nebe na hlavu. Kdybychom si nedávali pozor na hlavy, mohli bychom v některých chvílích do nebe či do mraků narazit.

Ráno jsme zabalili kompletně mokré stany a po celodenním pochodu přes první fjordy jsme na závěr dne brodili ještě jezero o šířce 400 metrů, které bylo naštěstí o něco teplejší než průměrné potůčky. Pak už jsme pomalu dorazili k místu, které bylo na mapě označené jako Flotavík. Původně zde byla osada – což je místní název pro shluk tří až pěti baráček. Některé byly k našemu údivu zjevně zrekonstruovány. Osada byla situována blízko obrovského zálivu, který byl obepínán již zmiňovaným jezerem. Nejblíže k moři stála chajda, která zjevně zažila lepší časy a která byla v mapě označena jako „Emergency Shelter“, tedy něco jako záchranná bouda. Vzhledem k tomu, že suché místo na stanování jsme naposledy viděli vloni, a to na jiném kontinentě, jsme boudičku nemilosrdně obsadili. Naštěstí nikdo z nás nečekal pohodlnou pohovku, hořící krb a uvařený čaj, protože pokud ano, nejspíše by se po nahlédnutí do interiéru rozplakal. Chata byla uvnitř velká 5 x 5 metrů s jediným vybavením: U jedné ze

stěn byla deska, která měla pravděpodobně evokovat kuchyňský kout s linkou. Takže vlastně takový byt 1+kk vyšší kategorie. Díra ve zdi vedle dveří a šmouha na zdi pod ní byly důkazem toho, že zde kdysi byla kamínka, což muselo být krásné. V té době jsme ale ještě pravděpodobně nebyli na světě. Rozložili jsme karimatky na zem, rozvěsili mokré věci a šli spát.

Ráno jsme se vzbudili a zjistili několik zásadních věcí. Že nevidíme z našeho jediného okýnka ani na metr. Že snaha osušit věci uvnitř chatky byl jeden z nejnesmyslnějších pokusů na světě. A že pokud jsme doufali, že se počasí zlepší, měli jsme si spíš vsadit na přistání růžově pruhovaných mimozemšťanů, měli bychom větší šanci. Když se chtěl PJ podívat ven, vyrval mu vítr dveře z rukou. Než je stihl zase zavřít, snížila se teplota v chatce o další desetinu stupně – na konečných 5,5. Bylo jasné, že v takových podmínkách nemůžeme vyrazit, protože bychom nenašli cestu po sněhových polích, a tak jsme najednou měli spoustu času pro sebe. Každý to řešil po svém. Kamila okamžitě usnula a celkem za den prospala krásných a úctyhodných osmnáct hodin. Martin a PJ si chvilku házeli s Kuřetem a pak také usnuli. Dáša si četla a Vojta se tři hodiny snažil fotografovat výhled z okna, který prokazatelně neexistoval. Největší zajímavostí tohoto dne se pak stal okamžik, kdy začalo pršet vodorovně.

Další den se situace nezměnila, neustále pršelo. Snažili jsme si číst, ale zjistili jsme, že tuto část výbavy jsme poněkud zanedbali. Dáša s sebou vzala knížku Buddenbrockovi, která se vyznačovala tím, že neměla vůbec žádný děj. Vyhrála také bobříka trpělivosti, protože i tak se dokázala pročíst až na stranu 44, než s křikem vyběhla do deště. Za chvíli se ještě s větším křikem vrátila promočená zpátky. Druhý byl PJ, a to jen proto, že čekal na obrázky, na kterých by se chytil. Asi nejdivnější věta, která vyvolala mnohahodinovou debatu o autorově duševním zdraví, byla pak tato:

co Tom ji stéblem trávy zcela opatrně šimral v sji, což však z chytrosti nijak nepozorovala. A Klotilda, jež tu seděla hubená a obstarožná v svých květovaných kartounových šatech, čtla povídku, jež měla nápis: „Slepá, hluchá, němá a přec šťastná“; v přestávkách shrabávala drobtý od piškotů na ubrusu, uchopila všemi pěti hromádku takto vzniklou a obezřele ji snědla.